

Obletnice

VLADIMIR – VLASTJA SIMONČIČ*
(1911–2000)PIONIR SLOVENSKE MEDICINSKE VIZUALNE
DOKUMENTACIJE*Iztok Jakša**Prva slikarja je bila enotna črta, ki je obkrožala človekovo senco, ki jo je sonce vrglo na steno.**Ti, ki želiš z besedami predstaviti podobo človeka z vsemi pogledi na njegove ude, opusti svoj namen.**Čim podrobnejši bo tvoj opis, tem bolj boš begal bralčev um in tem bolj ga boš odvrčal od spoznavanja opisane stvari. Torej je nujno slikati in opisovati.*Leonardo da Vinci
1452–1519

Uvod

Simončičevo delo in delovanje na področju slovenske vizualne kulture je izjemno, tako po raznolikosti kot tudi po obsežnosti ter kakovosti. Bil je fotograf-novinar, kronist, umetnik, vizualni medicinski dokumentarist, organizator, pedagog, publicist. Deležen je bil predvsem mednarodne pozornosti, manj, po nenapisanem pravilu, domače. Tudi zategadelj so podatki o Vladimirju-Vlastji Simončiču v slovenskih leksikonih izpuščeni ali nepopolni, v Enciklopediji pa skopi.

Življenje

Materi Uršuli Ravnik iz Bohinjske Bistrice in očetu Jožetu Simončiču, Dolenjcu, se je leta 1911 v Gorici rodil sin Vladimir. Petčlanska družina Simončičevih je leta 1918 pred Italijani pribežala v Ljubljano. Skupino prebeglih železničarskih družin so nastanili v železniške vagone na stranski progi glavnega kolodvora. Tam so preživeli dve leti in pol v ponižujočih in higiensko neprimernih bivalnih pogojih: v mrazu, lakoti, vročini in smradu.

Srednjo šolo je Vladimir končal na poljanski gimnaziji. Nato se je družina preselila v Beograd, kjer je oče železničar dobil novo zaposlitev. Zaradi likovne nadarjenosti in znanja je Vladimir poizkusil vpis na tamkajšnjo umetniško akademijo. Vendar brez posebnih priporočil ni uspel. Razočaran se je leta 1929 vpisal na Vojaško akademijo, ker je bila brez visoke šolnine. Akademijo je leta 1932 končal z odliko.

Sprva je mlad častnik jugoslovanske kraljeve vojske služboval pri Triglavskem polku v Ljubljani. Leta 1937 je, po dodatnem izobraževanju, prevzel vodstvo jugoslovanske vojaške obveščevalne službe za mejni področji fašistične Italije in nemškemu Reichu kasneje priključene Avstrije. Hkrati se je povezal z ilegalno primorsko protifašistično organizacijo TIGR (Trst-Istra-Gorica-Reka) pod lažno-resničnim imenom Gorican. Razpad Kraljevine Jugoslavije ga je zatekel v bombardiranem Novem mestu, ko je za las ušel smrti. Odvrzel je oficirsko uniformo. Z novimi osebnimi dokumenti je postal Mirko Soklič, slikar. Nastanil se je v stari graščini v Radohovi vasi, prebivališču slikarja Ferda Vesela. Zaradi izdaje je bil Vladimir – Mirko Soklič med italijansko racijo marca 1942 zajet, pri poskusu pobega ranjen v glavo in kot zapornik prepeljan v ljubljansko bolnišnico. Po okrevanju se je povezal z OF in prek Trsta prebegnil v Milano. Pridružil se je italijanskemu osvobodilnemu

gibanju CNL (Comitato nazionale liberazione). Sedemindvajsetega aprila leta 1944 so ga fašisti ponovno ujeli in po naglem postopku obsodili na smrt. Izpred eksekucijskega voda črno-srajčnikov so ga med napadom na fašistično postojanko rešili garibaldinci.

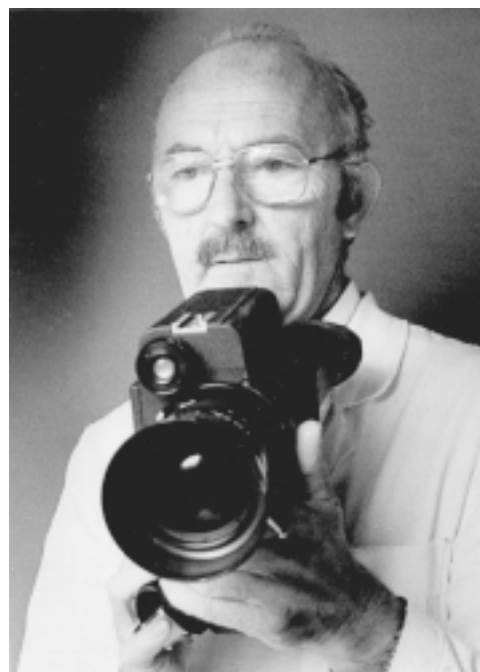
Po končani vojni je postal vodja repatriacijskega urada na jugoslovanski ambasadi v Rimu. Oficirski čin majorja in zaposlitev v generalštabu JLA v Beogradu je odklonil. Odkrel se je vojaškemu poklicu, hkrati zanesljivi karieri. Posledičnih hudih zapletov na življenjski poti pa tedaj ni slutil.

V Ljubljani se je naselil v Cukrarni. V kleti si je uredil slikarski atelje in poizkusil uresničiti svoje mladostne želje. Vendar je bil po šestih mesecih iz likovne akademije izključen brez pojasnila. Preživljal se je s fizičnim delom pri obnovi mesta. Medtem je iskal primerne zaposlitve. Brez ustrezne formalne izobrazbe se je leta 1947 prijavil na razpis za fotoreporterja. Nočni študij strokovne literature in praktično delo v fotoklubu Ljubljana sta položila temelj uspešni fotoreporterski karieri pri reviji Tovariš, pri Slovenskem poročevalcu, kasnejšem Delu in pri Tedenski tribuni. To pot mu usoda ponovno ni bila naklonjena. Sredi dela v redakciji je bil decembra 1949 aretiran in poslan za zapahe. Obtožen je bil izdaje domovine. Večino časa v preiskovalnem zaporu je preždel v tesni temi samice zaporov na Poljanskem nasipu. Končno je bil po šestih mesecih hudega duševnega in telesnega trpljenja izpuščen z opravičilom zaradi pomote. Fotoreportersko delo je opravljal do leta 1956. Tedaj je sklenil honorarno razmerje z medicinsko fakulteto v Ljubljani. Leto kasneje je postal tehnični svetovalec MF. Njej je ostal zvest do upokojitve leta 1982. Ustallil se je na Kliniki za ginekologijo in porodništvo. Ustanovo je tedaj vodil prof. dr. Franc Novak.

Leta 1971 se je iz Ljubljane umaknil v idilični Mihevk na Dobravšče pri Gorenji vasi v Poljanski dolini. Tu je preživel skoraj tri desetletja ustvarjalnega življenja, izpolnjenega z nepretrganim delom (ter snovanjem), tesno povezanim s kulturnim utripom novega življenjskega okolja.

Delo

Kot fotoreporter – novinarski fotograf je Vladimir Simončič – Vlastja v dobrem desetletju objavil 2400 reportaž, večinoma pri reviji Tovariš. Arhiv s 70.000 negativi posnetkov je mojster podaril Muzeju novejšje zgodovine v Ljubljani.

Sl. 1. Portret
Vlastje
Simončiča –
1975 –
Mojstroveto
tretej
oko.

* Psevdonim je sestavila mati iz imen treh sinov VLAdimir, STane, JOža.

Sl. 2. Ob zori iz gostilne – 1965 – Muljava.

Kot ljubitelj gledališča je gojil gledališko fotografijo. V 43 letih je dokumentiral 800 gledaliških predstav. Arhiv s 50.000 posnetki hrani Slovenski gledališki muzej v Ljubljani. V fotografijah je »zamrznil« minljive trenutke ustvarjalnih dosežkov številnih slovenskih igralcev, med drugimi igralske mojstrovine svojega prijatelja Staneta Severja.

Razstava izbranih fotografij je bila leta 1991 v Gledališkem muzeju.

Triglavega očaka je obiskoval leta zapored v vseh letnih časih, seveda s svetlobno beležnico – fotografsko kamero v roki. Na razstavi v žirovski galeriji Svoboda je marca 1997 predstavil fotografije pod povednim naslovom »Triglav skozi moj čas«. Ciklus razstavljenih fotografij je časovni dokument o gori in o

Sl. 4. Iz »bela knjiga SZD+MF« – 1970.

mojstrovem osebnem doživljanju srečanj z goro. Naštete fotografske zapise je od začetkov dalje napravil z leico kamero. Zvesto mu je služila 43 let.

Njegovo poglavitno delo je bilo oranje ledine medicinske vizualne dokumentacije. V mislih imamo fotografsko, filmsko in televizijsko. S fotografsko kamero je Simončič beležil podobe bolezni ter bolnikov. Nepretrgano je dokumentiral razvojne mejnike zahtevnih medicinskih posegov na različnih klinikah. S kamero je portretiral vodilne slovenske medicinske strokovnjake in ustvaril zakladnico slikovnih pomnikov slovenske zgodovine medicine.

Posebno pozornost zasluži »Bela knjiga« SZD in MF v Ljubljani. Objavljena je bila po sprejeti resoluciji skupščine SZD v Celju leta 1970. »Črna« fotografska dokumentacija nepredstavljivo bednih in sramotnih delovnih možnosti MF je prepričala odgovorne, da so ukazali po desetletjih mrtvila zasadiati lopate za gradnjo nove, moderne MF v Ljubljani.

Šestnajst tisoč kvadratnih metrov novih delovnih površin zasledajo danes inštituti MF, tudi s pomočjo kritičnega očesa kamere »foto Vlastja«.

Sl. 3. Prof. dr. DeBakey in prof. dr. Košak – 1967.

Sl. 5. Lear II – Stane Sever – 1964.

Sl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.

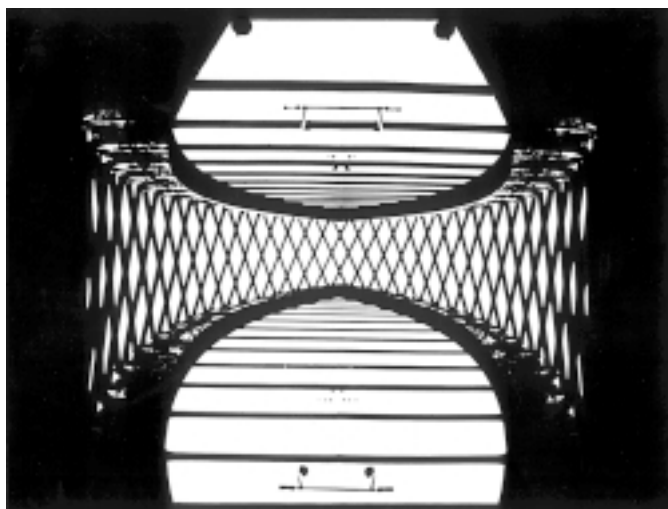
Ne smemo prezreti obrobne, a za Simončiča značilne osebnostne črte: tisočim materam v porodnišnici je fotografiral novorojence v njihovih objemih. Ustvaril je zasebne fotografске spomine na kratko materinsko srečo. Doktorantom MF pa je redno tehnično in fotografsko opremljal njihove doktorske disertacije. Težaksko delo laboratorijske obdelave vseh posnetkov je opravljal ročno, navadno v nočnih urah.

Simončič je posnel 74 medicinskih, pedagoško-znanstvenih filmov. Filmi so spremljali strokovne nastope slovenskih zdravnikov po vseh celinah sveta. Odmevno so »promovirali« slovensko medicino po svetu. Po njegovi zaslugi je Klinika za ginekologijo in porodništvo v Ljubljani prva na Balkanu leta 1958 uvedla pri pouku televizijski prikaz medicinskih posegov in preiskav. Devet let pozneje je z barvno TV kamero posnel osem srčnih operacij prof. dr. De Bakeyja v Ljubljani. Snelmanje je Simončič ocenil za svoj najtežji podvig na področju medicinske vizualne dokumentacije.

Med opisano »poklicno« dejavnostjo je Vlastja Simončič neprekinjeno gojil avtorsko, ustvarjalno razstavno fotografijo. Njegova dojemljiva in odzivna narava je našla v zvrsti »umetniške« fotografije neizčrpno področje likovne izpovedi. Razstavna fotografija je po sodbi nekaterih kritikov ustvarjalni vrh Vlastje Simončiča. Izjemna je komunikativnost intenzivnih, občečloveških vsebinskih sporočil, posredovanih s podobami, ki so oblikovane po klasičnih kompozicijskih pravilih, v izbrušeni fotografski tehniki.

Nič manj obsežna in kakovostna ni žetev eksperimentalne fotografije. Težišče ustvarjalnega procesa je pri tej zvrsti preneseno s fotografske kamere na postopke v laboratoriju. Simončič je v eksperimentalni fotografiji reševal predvsem likovno-estetske probleme in se po dolgem časovnem ovinku vračal k mladostni zavezanosti likovni umetnosti. Razumljivo je, da je v tej zvrsti uporabljal nove, zahtevne laboratorijske fotografske postopke, ki do tedaj v slovenski fotografiji niso bili udomačeni. Fotografska grafika je zanesljivo drugi ustvarjalni vrh Simončičeve fotografije.

Samostojno je Vlastja Simončič razstavil 600 fotografij na 21 razstaviščih doma in po svetu. Mednarodna priznanja so prejele Simončičeve fotografije na številnih razstavah v zamejstvu. Prvič je razstavljal v starem Jakopičevem paviljonu že leta 1947, leta 1951 pa že na svetovni razstavi fotografije v Rio

Sl. 7. MoSl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.st III – 1974.

de Janeiru. Leto kasneje je bil na natečaju Timesa v Londonu dobitnik 1. nagrade za fotografijo »Mladi letalci«. Poslednjič je razstavljal na mednarodnem fotografskem festivalu leta 1999 v Tokiu.

Uveljavil se je tudi na področju ocenjevalcev kot član žirij mednarodnih fotografskih razstav. Leta 1988 je bil v mednarodni žiriji za razstavo umetnosti v Nici. Razstavo je organiziral Svet za kulturo Evropske skupnosti.

Mimo naštetih mu je delavnik izpolnjevala tudi organizacijska dejavnost. Kot predsednik komisije za delo z mladino pri Foto kino zvezi Slovenije je posredoval pobudo za razstavi »Pionirski foto« 1960 in »Mladina fotografira« 1963. Kasneje, leta 1971, je pripravil mednarodni razstavi »Fotografija treh dežel« in ekološko naravoslovno »Narava 71«. Razstavi sta bili na ogled v fotogaleriji Gorenja vas na Gorenjskem. Za fotoamaterje je od leta 1971 dalje organiziral več kot 200 razstav v ljubljanski fotogaleriji Atrij ter v gorenjevaški galeriji.

Ustanovil je šest fotoklubov in bil v njih učitelj in mentor. Leta 1960 je zaživel fotoklub Janez Puhar. Slednji je med 15-letnim obstojem izobrazil 480 fotoamaterjev, ki so prejeli 51 razstavnih odličij. Enako odmevno je bilo delo fotografske sekcije Planinske zveze Slovenije. Fotoklub slovenskih zdravnikov je pričel z delom leta 1976. Pod mojstrovim vodstvom je pripravil dve samostojni razstavi. Posebej tesno je zaživel zadnji dve desetletji življenja s fotoklubi ali fotografskimi sekcijami v Gorenji vasi, v Žireh, v Železnikih in v Radomljah.

Sl. 8. DružinaSl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.a – 1971.

Sl. 9. IstrskSl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.a vas – 1975.

V Gorenji vasi je uredil fotografsko delavnico in prvo slovensko fotogalerijo Ivan Tavčar v istoimenski osnovni šoli. Tjakaj je privabil 1800 domačih in inozemskih fotografov, ki so na 70 razstavah postavili na ogled 5000 avtorskih fotografij. Organizacijsko delo se je mojstru prepletalo s pedagoško zavzetostjo. Na MF je izšolal skupino medicinskih fotografov za posamezne klinike. Tudi hčeri Metka in Jelka sta sledili očetovi fotografski poti. Več let zapored je predaval na 14 ustanovah, zavodih in šolah. Dvajset let je prostovoljno sodeloval na zavodih za slepo mladino, za gluhoneme in za rehabilitacijo invalidov v Ljubljani. Svoje dolgoletne pedagoške izkušnje v likovni vzgoji predšolskih otrok je predstavil na desetih srečanjih doma in v zamejstvu. Leta 1973 je gostoval v Remschiedu na Akademiji za vizualne medije. V svoji strokovni avtobiografiji je lahko vpisal kar 250 predavanj za fotografe. Več kot 20 let je bil tudi sodelavec terminološke komisije SAZU za fotografsko-tehnično besedišče.

Govorjeni učeči besedi je dodajal pisno. Učbenik o fotografiji in o filmu je za 8. razred osnovnih šol dočakal devet ponatisov.

Sl. 10. NavdSl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.ih – 1982.

Sl. 11. KristalogSl. 6. Jalovec – Fant od fare – 1985.rafijska I – Galop – 1988.

Mednarodni uspeh Simončičeve inovativne pedagoške dejavnosti je natis učbenika »Otroci fotografirajo brez kamere« v treh svetovnih jezikih leta 1995. Marca 2001 je FIAP izdal še japonski prevod, hkrati s ponatisom angleškega. »Moja dolžnost je pomagati otrokom razkrivati fotografijo. Fotografiranje namreč uči spoštovati naravo, življenje, svobodo in človeško dostojanstvo,« je zapisal v uvodu omenjenega dela. Slovenskega izvirnika Vlastja Simončič ni dočakal. Doživel pa je priznanje in obudovanje tujine za tako imenovani slovenski model fotografske in likovne vzgoje mladine. Zanimivo je, da se je zamisel za slovenski model rodila v Gorenji vasi, ko je cicibanom razprtih oči odpiral vrata v svet lepote vidnih zaznav.

Na koncu pregleda dejavnosti ugotavljamo, da je fotografska zapuščina mojstra Simončiča nepričakovano obsežna. Zato domnevamo, da ustvarjalni opus ni v popolnosti evidentiran in je javnosti še nepoznan. Med umetnikovo zapuščino sodijo tudi kakovostna slikarska dela (avtoportreta po izpustitvi iz zapora in ob avtorjevi sedemdesetletnici) ter številni literarni zapisi.

Priznanja in odličja

Tomšičeve nagrade (1955, 1956, 1957) so bile priznanje za reporterske fotografije, Nagrada mesta Ljubljana l. 1971, na predlog SZD, pa za zasluge pri medicinski vizualni dokumentaciji.

Postal je mojster fotografije, prejel zlati znak Planinske zveze Slovenije in najvišje jugoslovansko priznanje Zlato oko za serijo barvnih fotografij leta 1974 v Novem Sadu. V Avstriji so mu prisodili najvišje priznanje – Sartoriusovo medaljo, zlato medaljo za varstvo narave pa na Dunaju leta 1981. Na področju bivše Jugoslavije je bil edini nosilec štirih najvišjih odličij mednarodne fotografske umetnosti. Leta 1957 ga je zveza odlikovala kot umetnika (A. FIAP), 1967 kot odličnika (E. FIAP), nato kot odličnika za posebne zasluge (SE. FIAP). Za osemdesetletnico leta 1991 mu je bilo izročeno najvišje mednarodno fotografsko priznanje – naziv častna visokost (EH. FIAP) zavoljo posebnih zaslug na področju širjenja mednarodne fotografske kulture. Razumljivo je bil tudi častni član nacionalnih fotografskih združenj doma in po svetu.

Posebna oblika domače pozornosti do mojstra sta retrospektivna razstava v kranjskem Gorenjskem muzeju leta 1992 ter razstava eksperimentalne fotografije v ljubljanskem Muzeju sodobne zgodovine februarja 1997. Omenjena kulturna dogodka sta bila v naši gluhi lozi brez odmevov.

Krajani so prizadevno sodelovali pri ureditvi zasebnega Simončičevega muzeja v Gorenji vasi, odprtega leta 1991 ob

njegovi osemdesetletnici. Muzej hrani največjo svetovno zbirko starogramov (mojstrovega izuma), ki so jih ustvarili otroci. V muzeju Generation v Washingtonu je na ogled fotografija foto Vlastje »Prva minuta« (1970). Velja za prvo umetniško upodobitev človeškega rojstva na svetu. Odmevnost doma in odmevnost po svetu sta, kot kaže, obratno sorazmerni količini.

Razmislek

Življenje Vlastje Simončiča je bilo razgibano in navidezno neskladno: vojak je postal umetnik. Kar sili nas k ugotovitvi, kako usodno kraj in čas rojstva, socialni položaj in narodnost naravnava usode ljudi. Zlasti med vojnami in prevrati vladačo časi, ki niso naklonjeni človekovi individualnosti. Zato so tedaj življenjske poti številnih neizbežno ovinkaste, celo tragične. Le z zamiki nekaterim uspe udejaniti svoje darove, ki jim narekujejo življenjske cilje.

Številne naravne darove je mojster s trdim, discipliniranim delom udejanil, razvijal in bogatil.

Pri Simončiču sta količina in kakovost ustvarjenega tolikšni, da se upravičeno sprašujemo, od kot tolikšni meri življenjske in duševne energije. Iz upornosti proti zunanjam oviram?

V bolečih preizkušnjah je ostal pokončen. Navkljub grenkim doživetjem in krivicam je ostajal prijazen do sebe, do ljudi in do življenja. V naravi je iskal in vedno našel rešilno svetlobo. Morda je prav zavoljo tega tako zavzeto mlade učil videti, ne zgolj gledati. Tudi med mučno starostno boleznijo ni menjal svoje dobročutne nravi.

V spominu na obisk v Mihevku je slika modrega moža, na katerem posedajo sinice prijateljsko in zaupno. Na nekdanjega vojaka je, kljub častitljivi starosti, spominjala le vzravnana drža. Dolgo, zamotano in naporno življenjsko pot je prehodil! Na pogreb v Gorenji vasi 14. septembra 2000 se je zgrnila množica krajanov, učencev in prijateljev. Številni poslovilni govori tujih in domačih predstavnikov so pričevali o pokojnikovem delu, zaslugah in človeških odlikah. Besede je odnesel veter. In zavladala je tišina pozabljenja. Vendar končno Slovenci razmislimo, kako se bomo trajnejše oddolžili spominu na mojstra Vlastjo Simončiča, najbolj vsestranskega ter v svetu najuglednejšega slovenskega fotografa preteklega stoletja. Zanesljivo tudi enega izmed dragocenih pričevalcev o mukah slovenskega človeka med dvema svetovnima morijama in po njih.

Zahvale

Soprogi, gospe Hani Cankar-Simončič, se zahvaljujem za posredovane podatke, predvsem za dovoljenje objave doslej nenatisnjenih fotografij foto Vlastje. Hčerki Jelki Simončič za objavo fotoportreta očeta. Dokumentacijskima centroma časnikov Dela in Večera za natisnjene zapise o Vlastji Simončiču. Gospodoma M. Aljančiču in J. Kopaču pa velja zahvala za teksta poslovilnih govorov.

Viri

1. Jakša I, Simončič V. Razgovor z mojstrom Vlastjo Simončičem. Zdrav Vestn 1968; 37: 379–98.
2. Slovenski biografski leksikon. Zvezek 11. Ljubljana: DZS, 1969.
3. Zlatno oko. Foto kino revija 1974; 11-12: 11–1.
4. Dolenc A. Vlastja Simončič in njegovih sedemdeset let. Med Razgl 1981; 20: 476–8.
5. Leonardo da Vinci. Quadrifolium. Izbor I, prijevod M. Machiedo. Zagreb: Biblioteka Zora, 1981: 127, 42–43.
6. Dolenc A. Vlastja Simončič – 70-letnik. Zdrav Vestn 1981; 50: 687–8.
7. Juras S. Misliti moramo na bodočnost. Bilten Kliničnega centra 1981; 9: 25–6.
8. 150 let fotografije na Slovenskem 1919–1945. Ljubljana, 1990.
9. 150 let fotografije na Slovenskem 1945–1990. Ljubljana, 1990.
10. Dolenc A. Vlastja Simončič – 80-letnik. Zdrav Vestn 1991; 60: 259–308.
11. Fotografski muzej Vlastje Simončiča. Večer 19. 6. 1991.
12. Vlastja Simončič 80-letnik. Mladika 5/6, 1991.
13. Muzej starega mojstra. Delo 2. 6. 1991.
14. Radio Trst. 80-letnica Vlastje Simončiča. Radio Trst 16. 7. 1991.
15. Simončič V, Kerbler S, Globočnik D. Biografski podatki, Uvodno besedilo. Vlastja Simončič – retrospektivna razstava. Kranj: Gorenjski muzej, 1992.
16. Bratok T. Mednarodno priznanje Vlastji Simončiču. Slovenec 21. 4. 1992.

17. Fras S. Na siva leta, Grenki spomini življenja. Od fotoreporterja do pedagoga, umetnika, organizatorja. Dnevnik 6. 4. 1992.
18. Jurjavac T. Raje mi recite Vlastja. Naša žena 1992; 54: 62–3.
19. Menaše L. Svetovni biografski leksikon. Ljudje in dela v 27.277 geslih. Ljubljana: Mihelač, 1994: 889.
20. Toplak C, Zupanič-Slavec Z. »Foto Vlastja« medicinski fotograf Vlastja Simončič (1911). ISIS 1996; 5: 73–5.
21. Režek B. Enajst Vlastjevih poklicev. Delo 15. 10. 1996.
22. Rutar B. Tigrovi v prvem spopadu s fašističnim okupatorjem Slovenije na Mali Gori pri Ribnici, 13. maja 1941. Koper: Odbor pri Združenju borcev in udeležencev NOB občine Koper ter občine Ribnica in društvo TIGR za Primorsko, 1996.
23. Hrastar M. Vlastja Simončič. Razgledi 19. 3. 1997.
24. Enciklopedija Slovenije. 11. zvezek. Ljubljana: DZS, 1997: 75–6.
25. Toplak C, Zupanič-Slavec Z. Medicinski fotograf Vlastja Simončič (1911–1996). Ponatis iz ISIS-a. Koledar Mohorjeve družbe v Celovcu, 1998.
26. Naglič M. Svetlobni zapisi s Triglava. Vlastja Simončič: Triglav skozi moj čas. Gorenja vas-Poljane, 1998.
27. Photofestival Tokyo 1999. Tokyo International Photographic Group. Tokyo: Toshiki Okawa, 1999: 16.
28. Aljančič M. Mojstru Vlastji Simončiču v spomin. Gorenjski glas 22. 9. 2000.
29. Čerin B. Umrli je starosta slovenske fotografije Vlastja Simončič. Večer 26. 9. 2000.
30. Jevnikar I. Vlastja se je tiho poslovil. Mladika 7-8, 2000: 185.
31. Šubic S. Ljubljani mentor, predavatelj... Podblegoške novice, priloga Gorenjskega glasa o občini Gorenja vas-Poljane, 4. 9. 2000.
32. Leksikon Cankarjeve založbe. Tretja izdaja. Drugi dopolnjeni natis. Ljubljana: Cankarjeva založba, 2000.
33. Naglič M. Fotografi vseh vasi, združite se! Gorenjski glas 8. 12. 2000.
34. Children take pictures without a camera. Experience in teaching photography school classes by Vlastja Simončič. Tokyo: Yasnaki Okabe, 2001: 60–4.

Zdravniki v prostem času

TRADICIONALNI KOMORNI ZDRAVNIŠKI KONCERT »PRO MEDICO«

Borut Bratanič

Cerkvica sv. Florijana na Gornjem trgu v Ljubljani je bila v torek, 12. junija 2001, ponovno premajhna za vse ljubitelje dobre glasbe, ki so si želeli doživeti še enega od že dolgo tradicionalnih spomladanskih koncertov zdravniške instrumentalne komorne skupine PRO MEDICO.

Sl. 1. Že nekaj minut pred začetkom koncerta v baročni cerkvi sv. Florijana ni bilo več prostih sedišč.

Pokrovitelj koncerta je bilo Kulturno-umetniško društvo Kliničnega centra in Medicinske fakultete dr. Lojz Kraigher, spon-